

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж III 12/05
10.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија Јанка Лазаревића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Соње Манојловић, Милене Инић – Дрецун, Бате Цветковића, Мирослава Цветковића и Николе Мићуновића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 2. КЗ РС и крив. дела крађе из члана 165. став 1. КЗ РС, кога брани АБ, адвокат, одлучујући о жалбама оптуженог и браниоца изјављеним против пресуде Врховног суда Србије Кж.І број 49/05 од 11.4.2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП дана 10. марта 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и пресуда Врховног суда Србије у Београду Кж.І број 49/05 од 11. априла 2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Суботици К. број 26/03 од 9.2.2004. године оглашен је кривим оптужени АА, због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 40 година, и због кривичног дела крађе из члана 165. став 1. Кривичног закона Републике Србије, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, затим узимањем као утврђене казне затвора по пресуди Окружног суда у Суботици К. број 69/01 од 18.12.2001. године у трајању од 1 године и по пресуди Општинског суда у Суботици Кв. 96/03 од 3.6.2003. године од 5 месеци, затим опозивом условне осуде из пресуде Општинског суда у Суботици К. број 198/02 од 23.4.2002. године, оптужени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 14.9. до 2.11.1998. године, и од 21.2.2003. године па надаље.

Истом пресудом оптужени ББ је оглашен кривим због крив. дела прикривања из члана 184. став 2. КЗ РС и осуђен је на новчану казну у износу од 50.000,00 динара.

Истом пресудом, од оптуженог АА је одузето 1.800 ЕУР, мобилни телефон "___", патике, доњи део тренерке а од оптуженог ББ је одузета каросерија путничког возила "___".

Оптужени АА је обавезан на плаћање оштећеној ВВ по имовинско-правном захтеву износа од 901.382,00 динара а са вишком имовинско-правног захтева је оштећена упућена на парницу, а оптужени је обавезан и на плаћање оштећеном ГГ износа од 150.000,00 динара.

Оптужен су обавезани на плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Пресудом Врховног суда Србије Кж.І број 49/05 од 11.4.2005. године су одбијене као неосноване жалбе оптуженог АА, његовог браниоца и браниоца оптуженог ББ и пресуда Окружног суда у Суботици К. број

26/03 од 9.2.2004. године је потврђена.

Против другостепене пресуде Врховног суда Србије, жалбе су изјавили:

- оптужени АА, лично, без навођења законског основа за подношење жалбе и предложено је, да се другостепена пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање. У жалби је дат предлог, да се оптужени и бранилац обавесте о седници већа суда трећег степена у смислу члана 375. ЗКП;

- бранилац оптуженог, без истакнутог законског основа подношења жалбе, са навођењем, да се у свему "подржава" жалба поднета против првостепене пресуде (а која је била изјављена због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни). У жалби је предложено, да се укине и првостепена и другостепена пресуда и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у Београду дописом Ктр.број 1731/05 од 2.9.2005. године је предложио да се одбију као неосноване изјављене жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и да се другостепена пресуда потврди.

Врховни суд Србије одлучујући у трећем степену, одржао је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у одсутности уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, у присуству оптуженог и браниоца, размотрио је списе предмета заједно са другостепеном пресудом и након оцене навода и предлога из жалби, писменог предлога Републичког јавног тужиоца и објашњења датих на седници већа, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које жалбени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП.

У изјављеној жалби, бранилац наводи, да "подржава" поднету жалбу на првостепену пресуду, међутим по садржини, жалба на другостепену пресуду не садржи навођења у вези евентуалних повреда одредаба кривичног поступка, повреде изнете у жалби оптуженог, које се односе на поступак истраге, уколико би и постојале, не би чиниле повреде из члана 368. став 1. и 2. ЗКП, јер нису биле од утицаја на правилно доношење пресуде, па је Врховни суд у овом поступку испитивања у вези са одредбама ЗКП ограничио на напред изнето, по службеној дужности.

Изјављене жалбе и оптуженог и браниоца, по садржини у највећем делу побијају утврђено чињеничног стање у првостепеној пресуди, а које је другостепеном пресудом у потпуности потврђено.

По налажењу Врховног суда, као суда трећег степена, одлучне чињенице извршеног кривичног дела тешког случаја разбојништва од стране оптуженог АА су правилно и потпуно утврђене у првостепеној пресуди, да је оптужени у намери прибављања себи противправно имовинске користи употребио силу према оштећеном покојном ДД, пришавши заустављеном путничком возилу оштећеног активирао пиштољ за убијање стоке наневши му раздорно нагњечну рану са преломом јагодичне кости убодним каналом испод ока које је исцурело, истом задао више удараца по глави, што је све довело до смрти оштећеног, затим оштећеног са истим возилом превезао до ___ шуме, ископао јаму, затрпао, затим путничко возило продао оптуженом ББ за 3.500 ЕУР, присвојио новац од 400 ЕУР и мобилни телефон са картицом.

Такође су потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице о одузимању путничког возила марке "___" власништва ГГ у вредности од 15.000 динара у намери присвајања противправне имовинске користи.

У другостепеној пресуди, суд је правилно оценио наводе изјављених жалби оптуженог и браниоца (који се понављају и у овом поступку), да место извршења кривичног дела је правилно означено "на путу који кроз Суботицу води од државног граничног прелаза Келебија према Београду" јер је кривично дело извршено на поменутој релацији пута, и током поступка се није могла установити прецизнија локација извршења дела.

Кривично дело је извршено у ноћним условима, па су неосновани наводи жалби, да наводно због прометности наведеног пута, уколико би кривично дело заиста било извршено од стране оптуженог, да би за то постојали сведоци – очевици догађаја, а којих у овом поступку није било.

Побијајући утврђено чињенично стање, у жалби и оптуженог и браниоца се оспорава оцена исказа сведока ЋЋ, и начин препознавања оптуженог као извршиоца дела. Међутим, по налажењу овога суда, исказ поменутог сведока је правилно оцењен и у првостепеном поступку и у жалбеном поступку, када је утврђено, да је на главном претресу сведок са сигурношћу указао на оптуженог АА као извршиоца дела, а својим исказом у истрази није испољио онолику несигурност, да би иста довела у питање ваљаност и законитост извршеног препознавања, како се неосновано наводи у изјављеним жалбама.

Правилно је утврђено у другостепеној пресуди, да при том остали изведени докази упућују управо на оптуженог као извршиоца кривичног дела из тачке 1. изреке пресуде. Аутомобил покојног оштећеног се налазио у притежању оптуженог више дана након извршеног кривичног дела, возио га по Суботици, одлазио код разних мајстора у циљу оправке а затим исти и продао, на његовој тренерци – ногавицама, биолошким вештачењем ДНК анализом су пронађени трагови крви покојног ДД, трагови крви покојника су пронађени и на најлон кесама, дихтунг гуми и патосници аутомобила који је оптужени имао у поседу, па су неосновани наводи жалби, да су трагови крви покојника подметнути оптуженом од стране органа гоњења.

Питање међусобног положаја оптуженог и покојника приликом задобијања телесних повреда је такође у потпуности разјашњено, па се наводи жалби и у овом делу показују као неосновани, а у вези истих је другостепени суд такође правилно испитао првостепену пресуду и основано потврдио исту у погледу чињеничног стања.

Другостепена пресуда је донета без повреде кривичног закона, када је суд у потпуности потврдио правну оцену дела из првостепене пресуде као кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 2. КЗ РС и крив. дела крађе из члана 165. став 1. КЗ РС, која дела је оптужени АА извршио са умишљајем па су неосновани наводи жалбе браниоца оптуженог да "одлука о кривици" оптуженог у ранијим поступцима није правилно и законито донета.

Испитујући одлуку о казни, суд трећег степена налази, да су оптуженом АА првостепеном пресудом, а која је потврђена другостепеном пресудом правилно утврђене појединачне казне затвора од 40 година и од 6 месеци као и осуда оптуженог у смислу члана 48. ОКЗ на једну казну затвора у трајању од 40 година. При том су правилно утврђене као отежавајуће околности да је оптужени правноснажно осуђен за крив. дело разбојништва у покушају, што указује да се ради о специјалном повратнику (имајући у виду и раније држање оптуженог, коме је као малолетнику изречена васпитна мера) да је током вршења дела исказао крајњу бруталност наносењем повреда у пределу ока и основан је закључак првостепеног суда, да у овом случају олакшавајућих околности нема.

И по налажењу овога суда, оправдано је изрицање максималне казне затвора, која је нужна за остваривање сврхе кажњавања прописане чланом 33. ОКЗ, па су жалбе браниоца оптуженог а оптуженог лично у смислу члана 383. ЗКП и због одлуке о казни неосноване.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд као суд трећег степена одлучио је као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар

Јолан Мадарас, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

ОК